

[Justitsministeren]

have med andre ting at gøre. Også det skal vi se nærmere på, men jeg vil gerne takke for den forståelse, der har været for det emne, vi taler om, og som man mange gange har talt om her i folketinget, og også for de fælles bestræbelser, som jeg har følt der er for at rette det, der bør rettes, hvis vi kan blive enige om det, og det håber jeg vi kan.

Lis Møller (KF):

Jeg vil gerne takke ordførerne, og jeg vil også gerne takke ministeren. Vi var jo ikke enige alle sammen, men jeg har været glad for en god og en saglig debat.

Jeg vil gerne understrege, at jeg mener – og det mener jeg også jeg sagde i mit første indlæg – at selve adoptionsloven er der ikke noget i vejen med, men jeg mener, administrationen er for usmidig. Jeg sagde også – og det sagde jeg både første og anden gang – at det vigtigste er barnets tarv, og derfor mener jeg stadig væk, at der bør forundersøges til.

Det er hævdet fra flere sider, at vore nuværende godkendelsesregler vækker tillid i de lande, hvorfra vi adopterer, hvilket skulle lette formidlingsarbejdet. Ministeren var også inde på dette i sit indlæg.

I Sverige har man ikke generelle krav, og der formidles til Sverige i forhold til Danmark 3 gange så mange børn fra udlandet. Jeg tror ikke, at en lempelse af kravene til adoptivforældrene vil skade formidlingen. Hvis nogle lande har strengere krav, vil det jo altid være de landes krav, der bliver afgørende ved adoption, og jeg ved, at der er lande, hvorfra vi adopterer, der ikke har noget imod at adoptere til enlige.

Jeg må samtidig sige, at en lempelse i antallet af psykiaterundersøgelser måske nærmere ville virke betryggende i udlandet. Jeg synes, at man dér må føle sig meget usikker over for Danmark, når samrådene eller adoptionsnævnet skønner, at cirka hver 6. ansøgerfamilie har så udtalte psykiske problemer, at de skal undersøges af psykiater eller psykolog.

Det er da klart, at sådanne undersøgelser må til i nogle tilfælde, men jeg mener, det er urimeligt, at det skulle være i så mange tilfælde.

Jeg synes egentlig også, det er urimeligt, at alle ansøgere, der ønsker at adoptere et tred-

je barn, uanset egnethed, og uanset om de to andre børn trives, skal undersøges af en børnepsykiater. Før 1976 var det muligt at adoptere flere børn end to. Familier, der siden har søgt om flere børn, har meget ofte fået svar, at de skulle ikke samle på børn som familien Brems – vi kan jo lige så godt sige navnet. Det var en meget ulykkelig sag, men jeg finder alligevel, det er urimeligt, at den stadig skal forfølge egnede adoptivforældre og børn, der har brug for et hjem.

Jeg læste for nylig en psykiaters udtalelse i en familiesagsakt, og undskyld, fru Aase Olesen, jeg fortsætter altså med mine eksempler. Han skrev, at forældrene var problemfornægtende og bagatelliserende, umodne og overfladiske. Sagsbehandleren skrev noget ganske andet. Familien havde trods dette på dette tidspunkt fået 3 adoptivbørn, men ønskede altså nu et fjerde. Psykiateren sagde under samtalen, at det var vanvittigt at slæbe alle disse udenlandske børn herop, at familien hellere skulle bruge de penge, det kostede, på børnehjem i udlandet. Det skulle han nok hellere have holdt for sig selv. Samme familie startede nemlig et hjælpearbejde herhjemme til fordel for det børnehjem, hvorfra de havde fået de to første adoptivbørn, og hjælpen til børnehjemmet støttes i dag af ca. 200 familier, der hver måned indbetaler et fast beløb til brug for bestemte børn, og støtten er efterhånden nået op på 1 mill. kr.

Psykiateren skrev videre i familiens journal:

»Det er vanskeligt at få øje på årsagen til dette for mig at se næsten umættelige behov for børn.«

Jeg synes, jeg skylder at oplyse, at samme psykiater selv havde sat 5 børn i verden.

Det er også ret så forskelligt, hvad en sagsbehandler og hvad en psykiater når frem til, sagsbehandleren efter mange samtaler og hjemmebesøg, psykiateren efter 4–6 timers undersøgelser. Sagsbehandleren siger om et barn, at det virker frit, åbent, glad og ualmindelig charmerende. Psykiateren siger om det samme barn: det virker stille, tilbageholdende, tilbøjelig til at lege for sig selv. Sagsbehandleren siger om et andet barn: lidt forsigtig, tilbageholdende, lidt tavs, sky i blikket. Psykiateren om det samme barn: meget levende, energisk, absolut glimt i øjet og fuld af spilopper.